

forekommer mig, at dette Lovforslag viser hen til, at der indenfor det samme folkekirkelige Samsfund hersker en Ufordragelighed, som jeg antager for at være den værste christelige Udyd, man kan tænke sig. Folk sige, at de høre til den samme Kirke, og dog kunne de ikke engang i Døden forløse sig med hverandre, men der skal særegne Bestemmelser til for at faae en Mand begravet, naar han hører enten til den ene eller til den anden af de Dele, som staae fjendtlige ligeoverfor hverandre indenfor Folkekirklens Grændser. Jeg synes dog ikke, at man skulde være nødt til at have saadanne Bestemmelser for at faae denne Act udført. Dernæst giver dette Lovforslag sig ud for at medføre en Frihed, som det efter min Mening ikke medfører. Der siges her: I maae danne en Mening, naar I ere 20 Borgere af en vis Art, som nærmere er betegnet i Lovforslaget, og naar I boe i en vis Afstand fra det Bedehuus, hvori I ville dyrke Gud, men dersom I ikke have oplyst disse Betingelser, skulle I ikke have Ret til at samles til en fælles Gudsdyrkelse. Jeg spørger, om det er Frihed? Er det Frihed, at paalægge Mænd, der endog for en stor Deel have en, jeg vil ikke ligefrem kalde det Eiendomsret, men dog en ligesaa god Afgang til den Bygning, der staaer i Sognet, som ethvert andet Medlem af Folkekirken indenfor det samme Sogns Grændser, saadanne Betingelser? Vil man ikke her tvinge mange Eiendehdere, som maae hjælpe til at vedligeholde en vis Kirkebygning, til at staae sig et andet Huus for at have Lov til at samles med dem, deres Hjerte fører dem sammen med i religiøse Sager? Er dette ikke en aldeles uberegtiget Forbring at stille? Jeg vil haabe, at denne Lovs Udtryk om, at de Vedkommende skulle staae sig en Kirke, uden at krænte Loven, maae kunne fortolkes saaledes, at de kunne forstaae sig Brugen af deres Sognekirke, og at man ikke vil paalægge dem at opføre en Kirke af samme Art som dem, der nu findes i de forskjellige Sogne, eller endog blot en Bedesal. Det kan jo være, at det netop er fattige Folk, som have den Anskuelse, at de ikke kunne være sammen med de Dvrigte, uagtet de siges at høre til det samme Samsfund, og de skulle da paa Grund af deres Fattigtom være udelukkede

fra i Fællesskab med deres nærmeste Troesfæller at dyrke Gud. Der lægges efter min Mening en skjult Modstand imod en saadan Frihed ved en saadan Bestemmelse, men jeg vil ikke stemme for en saast Frihedslov. — Dernæst er der en Bestemmelse, som i mange Tilfælde kan gjøre det aldeles umuligt, at et saadant Samsfund dannes, og det er den, at man fordrer, at det ikke maa tage nogen Anden til dets Præst end en af Folkekirklens Præster. Det forekommer mig dog, at hvis man for Alvor vilde give Frihed, kunde man have sagt, at Samsfundet maatte tage en af de Mænd, der have oplyst de Betingelser, som Folkekirken stiller til en Mand, for at han kan blive viet til Præst, men ogsaa her er efter min Betragtning maade en smaalig Indskrænkning, og derfor vil jeg heller ikke stemme for Loven. — Der er imidlertid endnu en anden Side af Sagen, hvorved jeg føres til det samme Resultat, idet det nemlig er min Mening, at man ligeoverfor Love af denne Art kommer i en stæv Stilling, kommer til at gribe ind paa en Maade, som kan være bebyrdende for andre Medchristnes Samvittighed. Det kan nemlig være, at den Afgjørelse, hvortil Rigsdagen kommer i slige Sager, aldeles ikke godkjendes af dem, hvem de nærmest angaae, men man har altsaa udøvet et Tryk og en Vold, som ikke stemmer med den Religionsfrihed, der skal herske i Landet. Jeg vil have, at der skal være Religionsfrihed i Folkekirken, ligesaa vel som i ethvert andet religiøst Samsfund her i Landet; det er ligefrem, at den skal begrænses paa en vis Maade, thi det byder Grundlovens § 3, men indenfor disse Grændser skal der være Religionsfrihed, og derfor skulle ikke Andre end de, der høre til Folkekirken, give sig af med at give Bestemmelser om Ting, der høre til Folkekirklens indre Anliggender. Det Spørgsmaal er nu maaskee tvivlsomt, om dette er et indre Anliggende eller ikke, men netop fordi der er reist Tvivl i den Henseende, og fordi jeg er en absolut Modstander af, at man, om end i mindre Omfang, kommer til at udøve et Tryk i den Henseende, vil jeg ikke stemme i denne Sag. — Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Nosenørn) har udtalt endeel Betragtninger, hvori det forekommer